

nyitó oldal
impresszum
beküldési feltételek
kapcsolat
vendégkönyv

TARTALOM

1. oldal

próza, versek

Baranyi Ferenc: Ne hagyja az Isten
Dobrosi Andrea: Búcsúparti
Fövényi Sándor: Andrásy út
Kamarás Klára: Legendák földjén
Lelkes Miklós: Akác
M. Laurens: Még hatvan év után is
Péter Erika: Elszöknek a hirtalovak
Pethes Mária: Ajándékok
Rózsa András: karácsony előtt

2. oldal

próza, versek

A. Túri Zsuzsa: Álomban
Bárdos László: Süllyesztő
Bokros Márta:
A részeg nő a falusi bálban
Debreczeny György: kávédaráló
Fetykó Judit:
Berti, meg azok adolgozok...
G. Ferenczy Hanna:
Karácsonyfadíszek
Hajdu György: Lehetőség
Lehoczki Károly: Halálvágtá
Ligeti Éva: Valami más kell
Nagy Antal Róbert: Száz év látszata
Nógrádi Gábor:
Kántor György postagalambja
Nyakó Attila: Karácsony előtt
Ódor György: Hit
Soós József? Karácsonyi emlék
Szegő Judit: Vers varrógépre...
T. Ágoston László: Piros ász
Tamássy Nagy Géza: Vagyok-e még
Tiszai P. Imre: T é g e d
Verasztó Antal: Katonadolgozok
Zsidov Magdolna: Lélekvíz...

3. oldal

mikroszkóp

Bokor Levente

Advent a tengerparton

4. oldal

gondolatok

Pozsa Ágnes

Szerepcsere

Rózsa András
karácsony előtt

plátón és arisztotelész
sorakozó

osonj be a sorba te is szent tamás
ne várj rá mert nálad nem lesz soha nász
kettévált benned a tudás meg a hit is
tudom érthetetlen számodra a biznisz
de századunk második évtizedében
az *öt út* mellé sorold be szépen
a célra irányultság után az üzletet
hogy elégedett légyen véled istened
és törekedj kitartón a boldogságra
ne zavarjon ha annak mások nyomora az ára
lám plátón és arisztotelész is jelent érteni törekednek
igaz az könnyebb mindkét mesterednek
a hazudozás nem ígért üdvöt nékik
ők még nem jutottak el a kereszténységig
ám megélték a demokrácia minden nyomorát
és onnan indulva jutottak tovább
hogy a harc-e az őszállapot vagy a zoón politikon
a két szorgos görög még ma is filosz-ikon

plátón arisztotelész és szent tamás
sorakozó
szólítva lesz még sok ész-bokszoló

jöhet descartes és utána kant meg hegel
gondolkodásuk minden erejével
bár descartes a *cogito ergo sum* tévedését látva
keresi a választ az anyagi és szellemi világra
kétkelkedik hogy az igaz burzsuj-ráció
korunk üdve lenne a globalizáció
a gonosz esélye ez megcsalni istent
mindent átformáz amiben csak hittem
nyomort csíhol és gyűlöletet
a profit oltárán áldozva fel az embereket

kant is felszólítottatott sorakozóra
pontosan jön immár kalinyingrádból azt jelzi az óra
nála a *tiszta ész kritikáját* javítani kell némileg
és számba venni hogy az időök szavát ki érti meg
hiszen minden kor a kritika kora
szóharcok és élesített fegyverek otthona
de transzcendentális-e minden megismerés
hiteles választ adni rá nagyon nehéz
megismerő képességünk meghatározza-e a tárgyakat
vagy már tudni tenni és remélni sem szabad
olyan szennyes időket élünk
hiszen már a reményt is felzabálja a létünk

adj választ gondjainkra georg wilhelm friedrich hegel

KÖNYVAJÁNLO

A

MERCATOR STÚDIÓ

kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Ablakvitéz
Fetykó Judit: Epreskert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmodok útján
Kamarás Klára: Letenyei fák
Kaskötő István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerená
Pápay Aranka: Örvények felett

A MEK-ről letölthető művek

Bodó Csiba Gizella: Válogatott versek
Bodó Csiba Gizella: Hoztam olajágot.
Fetykó Judit: Az úton
Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Rezenciók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Álmodok asszonya
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Miből lesz a cserebogár
Kamarás Klára: Napraforgók
Kamarás Klára: Orchideák
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskötő István:
A Petruccio házaspár
különös esete
Kaskötő István: Az öreg Joe
Kaskötő István: Életrajz
Lehoczki Károly: Az ismeretlen kert
Az ismeretlen kert, hangos változat.
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly:
Hipermarket. (hangoskönyv)
Lehoczki Károly: Tenz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Nógrádi Gábor: Itt éltünk és haltunk
Ódor György: Magaddal szemben
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Munkatársaink Honlapjai

Bányai Tamás
Csepeli Szabó Béla
Kamarás Klára
Kaskötő István

... majd a PuPu,
ha valaki hát
ő majd tudja.

Justin Knecht

Le portrait musical de la nature

sorakozz te is mert tanításod métegy
nem tudni a világszellem most mily testet ölt magára
és a dialektikádnak manapság hány emberélet az ára
bár zárt egésznek mondott a rendszered
ki tányérnyi levesért áll sorba hihet-e neked
tényleg a világ törvényszerűsége a dialektikád
vagy csak közhelyeket aggat rád a megroppant világ
mert restell gondolkodni helyzetéről az ember
bámulja napjait szüntelen rettenettel
valóban csak szürkületkor kezd repülni minerva baglya
és az ember csak tépelődik sokmilliárdnyin is magára hagyva
a törvény meg nem attól lesz más ha növekszik az állam
hanem ha a hatalom gúzsba köti valómat és az árnyam

karl marx ne mélézz téged is hív a sorakozó
nagyot hibáztál mert általad testet öltött a szó
magyar honban kitesztott lettél mert nevedtől is fél a tőke
elűzne és elhallgattatna ha tehetné mindörökre
tudd meg így karácsony táján ha nálunk szülné jézusát mária
nem jászolnál várna a három királyt mert sorba kéne állnia
csajkányi meleg levesért és ünnep lévén tán narancs is jut neki
de mire a rókustól a blaháig ér az éhezők sok száza jussát elveszi

így állunk kettőezertizenhatban karácsony táján
urunk irgalmazz kérünk jézus születését várván

(Dunakeszi, 2016. november 11.)

Ketykó István
Lászlóffy Csaba
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Péter Erika
T. Agoston László

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskó István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

M. Laurens

MÉG HATVAN ÉV UTÁN IS

ipsa historia repetit *

A történelem, mint mindannyiszor, igazságtalan és vak:
míg a felső ágon az új Szabadság-madara fészket rak,
kegyencei fészkekből kilógó hátsó felét újfent föléd rendeli,
föléd (ki számára hasztalan), s az alsó ágon gubbasztó milliányi
magasról leszart szürke veréb közt hagy ismét: öklendeni.

Ott, ahonnan lejjebb nincs már zöld ág, csak a semmi,
ahol már jobb lenne sokuknak élőként is meghalva lenni,
hol körbevesz a történelem mocskából üledett zagy,
s egy ismerős hang bolyong fejedben, még hatvan év után is:
"Nem a zsemle kicsi, hanem a pofátok nagy!"*

Budatétény 2016. november 5.

* A történelem ismétli önmagát.

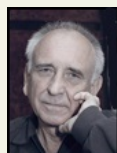
** Marosán György 1956.

Lelkes Miklós

Akác

Levélyélen két sorban levelecskék

Baranyi Ferenc

Ne hagyja az Isten

Már nem vetem meg. Már csak szánom őket.
A megvásárolt együttműködőket,
a megfélemlített hunyászokodokat,
a lankadatlan buzgalmú nyalókat.

Szánom őket, mivel infláció van:
harminc ezüst nem összeg euróban,
a megfélemlítők is berezelnek
s szaros hátsón kisiklanak a nyelvek.

A megvetés nem mindig megalázás,
dacot szülhet, a rosszért hős kiállást,
de megbélyegzett lesz a száalomtól,
ki hitványságát mentegette hódol.

Elkeserít az elprédált jövőndő,
túl sok a számandó, a megvetendő,
én már az Úristent csak arra kérem:
ne hagyja, hogy megutáljam a népem.

Fövényi Sándor

Andrássy út

újabb sorai, - kis levélfaluk.
közösség, s béke jelképe lehetne, -
az akác mögött ott egy távoli út.

Ma már benne utak találkozása,
és kezét fog Közel és Messzeség.
Amit elért szívós, edzett gyökérrel,
kitartással, - bárcsak megérténi!

A Balkán felől jött, akár a gerle,
melynek nyakán egyszerű dísz a csík.
Futóhomokot megkötni segített,
és táncba vitte virágálmait,

fehér fürtjeit, kékre kacagókat.
Árnyakon át fénybe ugró időt
hozott a szívnek, s lengő virágillat
átölelt sok kis szárnyas érkezőt.

Egy volt tavasznak kaput nyit a kaptár.
Gyermekkorból arany méz elfogyott,
de tűnt színére akácligetekben
emlékeztetnek esti csillagok,

s hajnalban halvány kéz köszönti a lombok
között lassan átszűrődő pirost,
s ha elfordítod is fejed, szívedben
a szabadság szépségét áhítod.

Áhítom én is. Ahol nincs szabadság,
ott szépség sincs, csak vesztes önmagad,
s a nép magát a földig megalázza,
s elad rabnak jövőt, holnapokat.

Hólláng, ha gyúl, tavasz-akácligetben:
villan, fehérén, virág-végtelen.
Akác, tövises utak Eg-királya,
nézd a jelet múlton, életemen!

Legalább Te figyelj versre, tavaszra!
Felhőtükrön gerlehang felragyog, -
de körülöttünk lehangoló ország;
élőt csak játszó, beképzelt halott.

Péter Erika
Elszöknek a hintalovak

Örökké ugyanúgy,
tízpercenként körbe,
– műanyagpatáink
nem érnek betont –
szédülni kívánók
kígyólánca görbe
s a pénztárnál senki
nem
szerez
zsetont..

Kik rajtunk lovagoltak,
örökre elhagytak,
idegenek jönnek
– lépésük itt kong –
aranyozott tükrök
hullámvasutaznak,
s mi addig keringünk
míg felharsan a gong.

ballagtam az Andrassy úton,
már hideg, nehéz volt az éj,
fölttem vézna kőrishúrokon,
sárguló bluest borzolt a szél.

a kirakatokban pucér
próbababák tivornyáztak,
s berregett pár őszlevél,
melyeket rozsdaszín' ködök rágtak.

lámpafény csörömpölt a járdán,
betörve néhány pinceablakot,
lenn, szuszogó jancsikályhán
pirult kenyeret, teát kapott.

itt volt a tél egy röpke percre,
meg-megrázta hófehér haját,
és öreg felhőket terelve,
befedte az Ősz nyirkos homlokát.

Pethes Mária
Ajándékok

Vajon a karácsonyi kirakatban üldögélő
bánatos macikáknak mosolyra áll
majd attól a szája
ha megtudják
hogya a szeretet jegyében
hamarabb melegségre találnak
egy gyerekszobában
mint a hajléktalanok a világon bárhol

Vajon visszaváltoznak alvós babákká
a cicijüket előre meresztő barbik
ha rájönnek
hogya egy aberrált elme
tette világhírűvé őket

És ha az állatvédők
tiltakozásuk jeleként lefújhatják
autófényező sprével a bundákat
akkor kihez szólaljanak fel
a lemészárolt deportáltak
hogya a tőlük elrabolt
beolvasztott arany még ma is
a világ ékszerforgalmában kering

Dobrosi Andrea
Búcsúparti

Megérkezett,
serceg az úttest.

Mintha fémpénz hullana,
pedig csak az eső kolompol,
autók,
buszok nyoma.

Az elmúlás frontja ez,
ahogy nyugodni térnek a puszták,
füvek,

Hiába ügettünk,
köröztünk a hintán,
egymás között semmit
nem csökkent a táv,
visszaszöktünk újra
a döcögős földre
s most
kordon mögül nézzük,
hogyan forog a világ!

Kamarás Klára
Legendák földjén

Őrizd a mesét - a legendát -
ősi idők bús ködbe vesző seregéről!
Tábori tűznek rőt paraszánál
jó felidézni a táltost,
s csillagközi térből fújtatva lezúgó,
hős paripák rohamát...

Pirkad a hajnal, elszállnak a füsttel az álmok,
fogd a lapátot, és takarítsd el az ünnepi percek
unt hamuját!
Nem jönnek az égből
megszabadító, szent seregek.
Dolgozni neked kell!

---

a csorda;

a nyár lámpáját
a szeptember leoltja,
s valami mázsás csendet locsol.

Különöset.

Ez az év pikantériája,
mikor az öröm búcsúpartit rendez,
de saját maga jön utána.

Mert hiába.

Kint bár havas hálóingben
alszanak majd a téli puszták,
ő a hátsó ajtón belibben,
őszre-télre fényt szegez
s felkiált:

emlékeztek a sercegő esőre?

A jó kedvetek mosta el,
én jöttem helyette!

Az öröm meg csak néz,
ahogy a lábak megállnak,
eltompul a zene,
pedig felkérné az ősz,
a telet,
táncoljanak vele...

---

a vendég

Gulácsi Lajos
festőművész

vendégkönyv

következő oldal >

1926-2007

G. Ferenczy Hanna
KARÁCSONYFADÍSZEK

A kamrában lim-lomok közt
kezem tétován kutat...
egy kis selyem dobozt leltem -
s átmelengeti a lelkem
gyermekkori hangulat.

Kis dobozban régi díszek
karácsonyfám díszei :
kis szívecske, kis huszárka -
aranyozott trombitácska,
megfakultak színei...
Régen, volt mikor még hittem
hogy a kedves kicsi fát
angyal hozza magas égből
csillagfényes messzeségből -
elhittem anyám szavát.

Emlékszem, hogy azt dúdolta:
kis szívedre jól vigyázz
s érted jön majd a huszárka -
hallgasd csak a trombitácska
sok örömről trombitál.

Azóta, hogy ezt dúdolta -
régen elment az anyám,
hazudott a trombitácska
hol van már a régi lányka ?
nincsen többé dísz a fán.

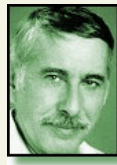
Összetört a kis szívecske
megkopott a szép huszár...
balga szívem tente, tente,
fess huszárka, szép levente
nem jön értünk soha már...

Szegő Judit
Vers varrógépre és színes cernákra

Régóta szemez velem egy szakadás.
Vigyorgó szája egyre jobban tágul.
Bár tudok varrni, de mindig akadt más,
s nyugtatom magam, van belőle már új.

Egy hirtelen ötlet: "Jöjj, poros gépem
kis szekrény mélyéről, mely kincseket rejt!"
Szépen letörlöm, simogatom, nézem,
újra tanulom, mert az ember felejt...

1948-2016

Ódor György
Hit

Nem hiszek semmiben, csak vagy
s ez elég nekem minden nap.
Fújhat, eshet, vagy ragyoghat,
mosolyodat, haragodat
egyformán zárom szívembe.
Csak teveled volt értelme,
hogy ma reggel is felkeltem.
S itt leszek, ha el is mentem.

Fetykó Judit
Berti, meg azok adolgok...

31.

Berti látása romlott. Egyre gyakrabban vitte magával a lányát a méhesbe, így a lány gyorsan kitanulta a méhészkedést, még olvasott is róla az apja méhészeti szakkönyvéből. Ennek a közös tevékenységnek néhány év után vége szakadt; Lívia egyre jobban kínlódott, ha megcsípte egy-egy méh, a végén már orvoshoz is kellett mennie, mert magától nem múltak rajta a csípések okozta duzzanatok. A lány nélkül a férfi már nem látta meg az új szemüvegével se a fiasítást, nem találta meg az anya méhet, a királynőt. Akkoriban költöztek el otthonról Líviáék.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Soós József
KARÁCSONYI EMLÉK

Az a kis dal
a ringató,
jászol-szalmán
altató,
örömhírt-hozó
dalocska
hol van?

S hol
a hajnalban
lopakodó,
mezítláb
odasurranó
fiúcska?—
aki voltam...

Piros anyagfoszlány színes cérnákon,
ami porrongy volt, de szív lett belőle.
Felrémlik - nem kéne- egy téli sétánkon
neked adtam, Bálint napra, előre...

Kihull a bobin, csörren a parketten.
Ruhám ujjára cérnakígyó tapad,
aztán eszembe jut, mikor mi ketten...
Nem akarok emlékezni, nem szabad!

Kopott dugó kattán a konnektorban.
Dorombol a gép, s már fut az anyagon
sok öltés, s velük a cérna megy sorban,
múló évekként az élet-szalagon...

T. Ágoston László
Piros ás

– Gyűlölöm ezt a rohadt dögöt – dűnyögte álmában Gálné, a hervadó szépasszony, aki hajdan izgatóbb és irigylésre méltóbb napokat is megélt, hiszen neki még egy államtitkár is meg-kérte a kezét. Jó, hát akkor még nem volt államtitkár, de mindenki tudta, hogy sokra viszi. Az apja, az a vaskalapos, minden lében kanál apja az oka, hogy végül is a Pótáék nagyseggű, pösze Violkáját vette feleségül. A Violkát, akinek már negyvenévesen szilikonnal kellett kitömnni a mell-tartóját, mert a mellei a térdét verdesték. A Violkát, akinek egy egész festékgyár ül az arcán...

Tovább a teljes szöveghez>>>

Nagy Antal Róbert
Száz év látszata

Egy század: ócska látszathalál, emberi anabiózis.
Csupán Androméda lányai állnak kikötözve a szirteken,
hogy kiengeszteljék a civilizációt.
Perszeusz szőrös, izmos,
nem ismeri a tűzvilág ajándékait.

Tiszai P. Imre
T é g e d

Keret nélküli kép vagyok a falon,
lépek rajzolt kockaköveken az út mentén,
vonalak futnak szerte, színek lebegnek,
hangok törnek apró betűkké, lengén
öltözött érzések kóborolnak
illatod keresve az őszi mezőkön
a felejtett nyár maradványai fölött.

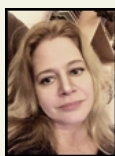
Ködszürke ígéretetek foszlanak reggeli
dércseppekben szikrázó atomokká,
nincs harangszó, a szél is megpihent,
visszhangokat keres a domboldal,
de néma az idő, vag y a félelem
szorítja torkunkat, hátunkon cipeljünk
régí önmagunkat, botladozunk.

Körmöd mélyed húsomba, mit keresel?

Tamássy Nagy Géza
Vagyok-e még

Ki volt előbb?
Én-e, kit csillagok küldtek
egyenes le hozzád,
avagy Te ki furcsállsz -
micsoda égből jött senki,
ki csak kezedből akar enni
és árnyként követni szemed
tükrözve érzőn vissza
feléd minden gondolatod
s ki itálnak könnyedet,
az őszintét, a keserédest
fakasztja közös poharunkba,
ha fáj már minden -
Hidd el, megtelik egyszer,
ugye leszel még? Velem
Te közöld majd akkor,
hogy én vagyok-e még?

A. Túri Zsuzsa
Álmomban
(Kis(s)mama)

Felrémlik arcod ráncos rajza.
Füst-kontyod rózsaként lobog.
Áttetsző köd a kendő rajta.
Szétfoszló csücskeit fogod.

Időtlen képekbe kavarja
hangod egy dal az álmon át,
nehéz perc szédül az avarba,
kutatva régmúlt nyár nyomát.

Álmomban korlát van a hídon,
a háznál nyárfák látszanak.
Te sem tűntél el. Nem kell sírnom.
Csak már nagyon rég láttalak.

2016.

Sejtjeimbe rejtettelek, csak szemembe nézz, ott vagy, mosolygósan, mint mikor elégedetten igazítottad meg utánunk az ágyat és csak nézted, ahogy kócosan meggyújtok egy cigit neked, s felhőt fújok kettőnk közé.

Szétkent csókot igazítasz számon, ottfelejtett sikolyt gyömöszölsz vissza a melled alá, csodálom a hasad, ahogy a zaklatott izmok ugrálnak combod és derekad között, imádom amikor a Napba tárod karcsú tested, ízed érzem, illatod, téged.

Bokros Márta
A részeg nő a falusi bálban

A részeg nő a falusi bálban táncolt,
úgy táncolt,
félíg lehunyt szemmel,
karok fel, csípő
körbe-körbe, mellek
föl-le-oldalt
és mindenfelé,
félíg lehunyt szemmel
táncolt..
Ki tudja, ki volt
akkor ő, Sába királynője,
Seherezáde, Szemiramisz,
Kleopátra, Szalóme,
valaki,
valaki egzotikus
a mesés keletről,
valaki, isten tudja,
miről is híres,
mindenesetre királynői jelenség
a részeg nő a falusi bálban.

1955-2016

Bárdos László
Sülyesztő

Színen marad a szellemesség:
a felső színen ágál,
mutogat és mutatkozik;
az alsó színpad sülyed éppen
szem elől, leányfej eltökélten
alszik a párnán, már alig
látható, mint valami lényeg.

Verasztó Antal
Katonadolgok

Most pedig ráolvasunk az Időre!

Ligeti Éva
Valami más kell

Valami más kell, nem az, ami van!
Az idő így is, úgy is elrohan.
Valami új kell és megannyi más...
Elég a rosszból, nem kell több csapás!
Valami jobb kell! Vígság és derű,
ahol az élet ritkán keserű.
Valami kell még, mi reményt fakaszt,
mely élénk hozza az örök tavaszt.
Valami szebb kell, és ami örök:
biztonság, remény, s apró örömök.
Valami kell még! Nem tudom mi az...
Emberhez méltó, szívünknek igaz.
Valami más kell, nem az, ami van!
A változás, mit várunk oly sokan.

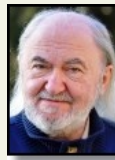

Lehoczki Károly
Halálvágta

Színmű két részben

Túrázó nő:
Jeszusom, micsoda dikicsed van neked?
Túrázó férfi:
Ez? Ja, a késem. Vagy a töröm.
Túrázó nő:
Ekkora? Minek neked ekkora gyilok magaddal?
Túrázó férfi:
Nekem már fel sem tűnik, megszoktam. Vagy tizenöt éve
használok. Konkrétan ezt a tört édesapámtól kaptam, bár az
eredetijét én vettem még gimiben, csak ellopták tőlem egy
horgászaton. Aztán édesapám pótolta. Kissé másfazonú, mint az
eredeti volt, azt jobban kedveltem, de ugyanolyant már nem
sikerült kapnia.
Túrázó nő:
És kisebb kés, bicska ide nem volna elég?
Túrázó férfi:
Nyilván elég volna...

Tovább a teljes szöveghez>>>

Nógrádi Gábor
KÁNTOR GYÖRGY POSTAGALAMBJA

Fagyot, napot, horgas csőrű halált semmibe véve
repülnétek-e Magyarországon át, hogy hazatérjete?
S bárhová visznek el, tudnátok-e, hogy hol van a haza,
s ott a férfi, ki üzenetre vár?

Hússzor tettem meg a hosszú utat
Nagykanizsa és Nyáralód között,
majd – élő áru – a vasúton vissza,
mielőtt Gál Öcsi lecsúszlizott.

A konyhánk alja hatszögletű téglákkal volt kirakva, bejárati ajtaja pedig közvetlenül a gangra nyílt. Az ajtó háromszor-három kis ablakszeme is oda nézett. Ezek közül, a minden irányból középsőnek számító ablaktábla nyithatóra volt készítve. Nem az én szórakoztatásomra persze, hanem nagyon is célszerű megfontolásból a mérsékelt téli szellőztetés céljára.

A belső ajtók közül az egyik a szobába nyílt, a vele szemközt lévő pedig a tágas, szellős kamrába, ez a helyiség volt, a legfontosabb, a család élettára. A meg nem említett, különböző rendeltetésű helyiségek ajtóit kivétel nélkül a gangról nyíltak. Ilyen környezetben telt a gyermekkorom a közvetlen szomszédokban lakó ismerősök és a lovas fogatok által járt utca voltak számomra a megismerhetőség

Tovább a teljes szöveghez>>>

Debreczeny György
kávédaráló

valamelyik hülye
bekapcsolta a kávédarálókat
az égen

ja, hogy ez a légiparádé?

Nyakó Attila
Karácsony előtt

Csúcs lenne a facsúcsra egy bíborcsiga!
Merengett el karácsonykor Csibor Zsiga.
De csak kecskekörömöt forgalmaz a Balcsi,
Egy reménye maradt, Törpeharcsa Karcsi!

Az ő webshopjában csodás csecsebecsék,
Csillámporos csíkok, homárok, kecsgék,
Több színben villódzó elektromos ráják,
Mind-mind az év végi nagy rohamot várják!

Sajnos a tó népe le van gatyásodva,
Sokuknak csupán csak korhadt faág odva
Jelenti az otthont - munkát, megélhetést,
Régen nem remélnék, csalfa beetetést

Kapnak odafentről, s kifogásnak, szónak
Eltompítja hangját a motoros csónak.
Halak, rákok, békák, hogy éltek odalent?
Szociális háló tinéktek mit jelent?

Megvéd valamitől? Szerencsét hoz rátok?
Kihúzd majd a vízből, de ne akarjátok!
Cápak köröznek a felszínen és ennek
Viccesnek kék` lenni - nem megy, sajnos nem megy...

Kő-Szabó Imre
Jocó, laza monológia

Itthon dekkolok. Kimaradtam a suliból. Elvégeztem a nyolc kötelezőt. A fater mondta: - Jocókám, jó lenne, ha

Húszszor vittem Ilonka s gyermeke
üzenetét a kis Kató apjának,
mit nem bíztak levélre, telefonra,
vittem a hírt, de mindig ugyanazt:
„Cordélia hallgat, s szeret.”

Nem értem.

Hajdu György
LEHETŐSÉG

Lehattunk volna, mint ahogy...
Persze a passzív meditációtól
a cselekvő gondolatig... Hiszen
sohasem tudhattuk pontosan,
hány perc nap vagy év van még hátra.
Ma már csak találgathatjuk a történések
sűrű szövésű függönyén átsejtlő okok
halvány kontúrjait,
de kizárhatjuk-e az állítás bizonyosságáért
a lehetőségek végtelen variánsait?
Lehattunk volna, mint ahogy
szerettük volna.
Persze ez a perc is
kísértetiesen hasonlít ahhoz,
mintha állapotát tágult volna az a régi,
pedig történnie kellett közben valaminek.
Vagy csak álminkat mentettük át
akarva igaznak hinni a valót?
Vagy csak forgáshoz szokott szívünkben
született meg a statikus vágy és
lehetnénk már, mint ahogy...?

Zsidov Magdolna
LÉLEKVÍZ A VIZEK FELETT

Az az emlékezetes ős ugyanúgy kezdődött, mint addigi rövid történetű életem során bármelyik. Csak később állt feje tetejére a világ. „Egyik baj jön a másik után!” – sóhajtozta anyám egyik este. Apám nem válaszolt, feltűnően hallgatólag volt, ami nem kerülte el anyám figyelmét. Nézte csodálkozva, de nem láthatta a tekintetét, mert két tenyerébe fogta a fejét, úgy könyökölt a konyhaasztalon. Úgy tűnt, hazaérkezéskor kabátjával együtt a szavait is felakasztotta.

Gyerekkéjjel az élet időnként meglepő, a gondolatok is. Egyebek között, amikor azon elmélkedtem, annak bizonyára oka van, amiért ember él a Földön, úgy értelmetlenül, minek tenné? Talán ezért ütött szöveget a fejemben, vajon nem olyankor búskomor az apám, ha hiábavalóságot lát a világban? De ez még nem minden, igazán attól lepődtem meg, amit néhány héttel korábban mondott!

Tovább a teljes szöveghez>>>

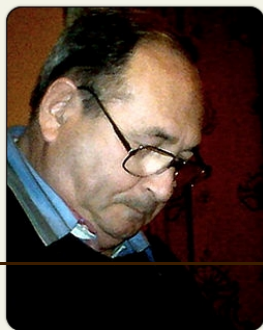
autószerelőnek tanulnál. Lenne, aki a kocsimat rendbe vágja! Ennyivel tartozol nekem, hiszen felneveltelek. Be is íratott a suliba, láttam egy-két tragacsot a szerelő műhelyben, de azok a genyusok nem az autóról beszéltek. A seprű mindig fontosabb volt nekik, mert azt nyomták a kezembe. Annyi olajos szart takarítottam össze, hogy egy stráfkocsira is elegendő lenne. Untam az egészet, ott is hagytam, egyszerűen kimaradtam. Már három hónapja csak lébecolok. Az öregem ferde szemmel pislog rám. Jött nekem azzal, ha már nem tanulok, akkor menjek dolgozni. Minek? – kérdezem én.

[Tovább a teljes szöveghez>>>](#)

[vendégkönyv](#)

[következő oldal>](#)

Bokor Levente

ADVENT A TENGERPARTON

Benke László: A megőszült kert
Hét Krajcár Kiadó, 2016, 153 old.

A teljes szöveg PDF formában innen letölthető.

POZSA ÁGNES

Szerepcsere

Sosem értettem, miért keresik az emberek a hosszú élet titkát. Miért olyan ijesztő a halál és miért nem az élet az, ami félelmetes? „Elhull a virág, eliramlik az élet.” Az idő felfoghatatlan az elmúlásban. Belül egyre élesebbek a képek: a gyerekek nemrég születtek. Az esküvőd napja! A ballagás, mikor még anyád sütötte a tortát. Mintha visszafele fedeznéd fel önmagadat: bent tombol a tavasz, miközben kint már senki sem látja, ki is vagy valójában. Az eldeformált kezek bizonytalanul tartják a bögrét, a szavak érthetetlenül préselődnek ki belőled. Elkísérünk a wc-re. Ügyes vagy! Nem kell pelenka.

Szerepcsere. Most nekem kell dolgozni, nem érek rá veled foglalkozni. Pénzt kell keressek, hiszen különben miből élnék meg? Elutazom. Majd jövök. Hozok neked labdát, és filmeket. Légy jó, fogadj szót a nővéreknek. Másokra vigyázok majd, mert azért fizetnek.

Jaj, mama! Hát milyen világ ez? Ugye, te sem így képzelted? Nem ezért dolgoztad végig az életed. Becsaptak minket, mama. Nem gondoskodik rólad az állam, és mi sem tudunk vigyázni rád. Pénzt kell termelni, mama. Pénzt. Sok pénzt, mert ha megszűnik a pénztermelés, oda az emberi méltóság. Öngondoskodás. Ez lett az új jelszó. Fát kellett volna ültetni. Diófát. Most csak leszednénk a diót, és itt maradhatnék veled. De idegeneknek főzök, idegen házban lakom, mert azért fizetnek. Rád is idegenek vigyáznak, de remélem, megszereted őket. Majd jövök fél év múlva. Addig tarts ki, mama!

Szerepcsere. Csak szerepet cseréltünk. Te is ilyen szomorú voltál, mikor ott hagytál engem a bölcsiben? Bárcsak sok pénzem lenne! De dolgoznom kell. Pénzt kell keresnem, mama. Ugye, megérted?

Gulácsi Lajos: Halál szekéren.